

จำกับจริง

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๖๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “จะวางปริยัติและเน้นปฏิบัติ”

กราบนมัสการหลวงพ่อ โยมศึกษา ๕ เล่มจากพุทธโอษฐ์จากพุทธทาส พุทธวจน พระไตรปิฎกมาประมาณ ๓ ปี และเพิ่งได้มาศึกษาธรรมะจากเว็บไซต์ที่หลวงพ่ोजัดทำไว้ประมาณ ๖ เดือน โยมนำมาเปรียบเทียบกัน พอสรุปในความคิดของโยมเอง ถ้าโยมคิดผิด ต้องขออภัยหลวงพ่อเป็นอย่างสูง

โยมสรุปว่า ธรรมที่ศึกษามาใกล้เคียงกันเพราะเป็นคำสอนจากพระพุทธเจ้าเหมือนกัน แต่พุทธวจนะสอนว่า จิตเกิดดับ และสัตนังเป็นผู้เวียนว่ายตายเกิด (โยมไม่มีเจตนาเขียนมาแหย่หลวงพ่อนะครับ) อันนี้เป็นพุทธวจนะ

และโยมเคยอ่านเจอว่า พระพุทธเจ้ากำหนดสติก่อนพูดทุกครั้ง ดังนั้นคำสอนของท่านจึงไม่ผิดพลาด และถ้อยคำจะร้อยเรียง ถ้อยคำถูกต้องไม่มีผิดเพี้ยน ตอนแรกโยมก็ยังไม่เชื่อ แต่เผอิญไปเจอเรื่องการเกิดของมนุษย์

หลวงพ่อ : อันนี้ไม่อ่าน ยกเว้นเลย นี่เขาว่าเขาไปเจอของเขา เขาถึงเชื่อ

ถาม : สุดท้ายโยมจะวางปริยัติไว้ในลิ้นชัก จะเน้นปฏิบัติตามที่หลวงพ่อเทศน์สอนก่อนครับ เพราะรู้ปริยัติแต่ปฏิบัติไม่ได้ก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีก ขอบพระคุณหลวงพ่ออย่างสูง

ตอบ : นี่พูดถึงคำถามนะ จะวางปริยัติแล้วมาเน้นปฏิบัติ ถ้าวางปริยัติ เห็นไหม

เวลาคนเราเกิดมา เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ถ้าพบพระพุทธศาสนา แล้วก็พระพุทธศาสนาตามประเพณีวัฒนธรรม โดยตามทั่วไปเขาบอก พุทธที่ทะเบียนบ้าน แต่เราประพฤติตัวของเรามาแต่กิเลสที่มันจะบงการ

แต่พอมันมาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษาแล้ว พอศึกษาแล้ว เรามีครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติจนเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า ครูบาอาจารย์ของท่าน ปฏิบัติแล้วท่านได้ผลของท่านตามความเป็นจริง แล้วท่านก็เอาผลของการประพฤติปฏิบัติของท่าน เช่น หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติตามความเป็นจริงอันนั้น

เวลาท่านเทศน์ว่าการจากคุณธรรมในใจของท่าน ท่านพูดออกมาแล้วมันมีเหตุมีผลของท่าน เราฟังแล้ว เราฟังแล้วเรามีศรัทธาความเชื่อกัน พอมีศรัทธามีความเชื่อกัน นี้ภาคปฏิบัติขึ้นมา

มันถึงว่า ปริยัติ ปฏิบัติ ศึกษา มา ศึกษา มาเพื่อปฏิบัติ แล้วครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติของท่านจนมีคุณธรรมในใจของท่านแล้ว แล้วท่านใช้ดำรงชีวิตเป็นแบบอย่างแล้วยังแนะนำสั่งสอนเรา พอแนะนำสั่งสอนเรา เราถึงอยากจะมีความคิดที่จะประพฤติปฏิบัติกันบ้าง

เวลาจะประพฤติปฏิบัติกันบ้าง ภาคปฏิบัติฯ พอบอกภาคปฏิบัติแล้วจะสิ้นสุดแห่งทุกข์ จะเป็นพระอรหันต์ เวลาปฏิบัติไปๆ แต่เวลาปฏิบัติแล้ว ปฏิบัติมันก็เหมือนภาคปริยัติ

เวลาภาคปริยัติเวลาเขาศึกษาแล้วเขาต้องมึสอบ มีสอบว่าผ่านการสอบไล่ได้แล้วถึงจะได้เปรียบยกประโยชน์ๆ

ในภาคปฏิบัติ ภาคปฏิบัติก็เหมือนกัน ในภาคปฏิบัติ ถ้าใครปฏิบัติแล้วถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา เขาก็ได้ขั้นได้ตอนของเขาตามความเป็นจริงนั้น

ถ้ามันไม่ได้ขึ้นได้ตอนตามความเป็นจริงนั้น เขาปฏิบัติแล้วก็ปฏิบัติเพื่อบุชาของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปฏิบัติมาเพื่อมีประสบการณ์ในการปฏิบัติที่นั่นเท่านั้น ถ้าปฏิบัติ ในการปฏิบัติเพื่อสัจจะเพื่อความจริง

เราจะบอกว่า ในภาคปริยัติเวลาเมื่อมีการศึกษาๆ ศึกษาเท่าที่สอบได้ได้แล้วถึงผลของการศึกษานั้นจบบริบูรณ์ แต่ถ้าสอบแล้วตกๆ สอบแล้วสอบไม่ได้ เรียนแล้วไม่ได้สอบ เรียนต่างๆ มากมายมหาศาล

ในภาคปฏิบัติก็เหมือนกัน เวลาปฏิบัติไปๆ พอปฏิบัติแล้วมันไม่เป็นความจริงขึ้นมา พอไม่เป็นความจริงขึ้นมา ก็เลสมันจะมันไข้อยู่ในหัวใจนั้นนะ ความลังเลสงสัย ความอิจฉา ตาร้อน ความอยากดังอยากใหญ่ ความอยากให้คนนับหน้าถือตา ความอยากต้องให้คนเคารพนับถือ สร้างภาพกันไปเรื่อยแปด...อย่างนั้นหรือ นั่นผลของการปฏิบัติหรือ

ผลของการปฏิบัติ หลวงปู่มั่นท่านอยู่ในป่าในเขาของท่าน หลวงตาท่านพูดประจำ หลวงปู่มั่นนะ ถ้าพูดถึงทางโลก เหมือนเศษผ้าขี้ริ้วเลย

เพราะโลกต้องการความอลังการ โลกไม่ต้องการภิกษุที่เคร่งหมองหม่นผ้ากาสาวพัสตร์ ภิกษุอย่างนั้นมีค่าอะไรกับกิเลส นี่ถ้าโดยทางโลก เหมือนเศษผ้าขี้ริ้วเลย แต่ถ้าทางธรรมนี้ ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่มหาศาล

จะเศรษฐกิจภูมิพิขนาดไหน จะไปหาท่านต้องซื้อทางเข้าไป ต้องซื้อถนนหนทาง ต้องจ้างเกวียนบรรทุกเข้าไปเพื่อไปหาหลวงปู่มั่น

หลวงปู่มั่นท่านเป็นพระที่ประพฤติปฏิบัติอยู่ตามโคนไม้ อยู่ในเรือนว่าง นี่ใจถ้าปฏิบัติยิ่งใหญ่ มันยิ่งใหญ่ มันยิ่งใหญ่ต้องมีคุณธรรมตามความเป็นจริงในใจของท่าน ถ้ามีคุณธรรมตามความเป็นจริงของท่าน ธรรมที่ยิ่งใหญ่แล้วไม่ติดในโลกธรรม ๘

โลกธรรม ๘ มันเป็นเรื่องของกิเลสนะ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ แล้ว แหม! ชื่อเสียง กิตติศัพท์กิตติคุณบ่าบอคอแตกกันไปนะ อย่างนั้นหรือปฏิบัติธรรมได้ธรรม

หลวงตาท่านพูดประจำนะ โดยนิสัย ไปไหนไปคนเดียว

ไอ้ที่มันล่อมหน้าล่อมหลังเป็นไปไม่ได้ เดียวนี้กรรมฐานแห่กันไปก็แห่กันมา อย่างนั้น
หรือมีคุณธรรม คุณธรรมชอบอย่างนั้นใช่ไหม คุณธรรมชอบคนล่อมหน้าล่อมหลังใช่ไหม นั่น
คุณธรรมหรือ คุณธรรม คุณธรรมก็สลับทั้งหมดนะ

นี่พูดถึงภาคปฏิบัตินะ ฉะนั้น เราพูดถึงภาคปฏิบัติก่อน

ที่ย้ายกลับมาที่คำถาม นี่คำถามเขาถามของเขา เขาศึกษามา เขาศึกษามาโดยพุทธ
โอษฐ์จากพุทธทาส จากพระไตรปิฎก ประมาณ ๓ ปี

จากของใครก็แล้วแต่ อย่างพุทธทาส พุทธวจน เราไม่เชื่อ เราไม่เชื่อ แต่พระไตรปิฎกเรา
เชื่อ เราเชื่อพระไตรปิฎก อรรถกถา ผู้ที่มีคุณธรรมเขียนแล้วศึกษา

แต่ผู้ที่มีกิเลส ผู้ที่มีตัวตน เวลาเขียนเขาเขียนด้วยตัวตนของตน เราไม่เชื่อ แล้วตำรามัน
ยังผิด ถ้าตำรามันผิดคือแผนที่ที่ผิด แผนที่ที่ผิด คนจะเดินไปทางที่ถูกมันเป็นไปไม่ได้ มัน
เป็นไปไม่ได้ แต่ถ้าแผนที่ที่ถูก...พระไตรปิฎก

พระไตรปิฎกนะ เวลาเขาโจมตีว่าพระไตรปิฎกมีการคัดลอกผิด มีการเขียนผิด

จะเขียนผิดเขียนถูกต่างๆ ก็แล้วแต่ มันก็มีสมาคมบาลีไวยากรณ์ของโลก ของประเทศ
สมาคมบาลีไวยากรณ์ แล้วเขาตรวจสอบเขาคัดกรองกัน ถ้ามันถูกต้องมันมีการตรวจสอบกัน

แต่ถ้ามันเขียนโดยความเห็นของตน เราไม่เชื่อ เราไม่เชื่อ ไม่เชื่อเพราะอะไร ไม่เชื่อ
เพราะว่า อย่างหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอยู่ป่าอยู่เขาของท่าน คุณธรรมของท่านยิ่งใหญ่ใน
หัวใจของท่าน ท่านทำของท่าน

ไอ้ที่ล่อมหน้าล่อมหลังไปโดยบริษัท ๔ ล่อมหน้าล่อมหลังไปด้วยกิตติศัพท์กิตติคุณบ้า
บอคอแตก อะไรกัน ธรรมะเป็นอย่างนั้นหรือ ธรรมะไม่มีสัจจะความจริงในใจเลยหรือ ธรรมะไม่มี
คุณค่าในใจใช่ไหม ถ้าธรรมะมีคุณค่าในใจของตน เห็นไหม

เขาบอกเขาเรียนมาประมาณ ๓ ปี ศึกษามาแล้ว ๓ ปี แล้วบังเอิญมาได้ฟังเว็บไซต์ของเราประมาณ ๖ เดือน แล้วมาพิจารณาแล้วมันเหมือนกัน

เหมือนกันมันก็เป็นความเห็นของคน ความเห็นของเรานะว่ามันจะเหมือนกัน ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสุดยอด แล้วผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงนั้นอีกเรื่องหนึ่ง แล้วผู้ที่ประพฤติปฏิบัติไม่ได้ตามความเป็นจริงอันหนึ่ง แล้วผู้ที่เขียนพุทธวจน เขียนต่างๆ เขียนมาด้วยความเห็นของตน ความเห็นไง ไม่ใช่ความจริง ความจริงเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ความเห็นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ไอ้ที่พูดถึงในทัศนคติของเรานะ แต่ถ้าในทัศนคติของสังคม สังคมเห็นว่าเป็นหนังสือเป็นบาลีก็กราบไหว้กันแล้ว ก็เชื่อกันไปแล้ว

ทีนี้อย่างที่ว่า พุทธวจนจะสอนว่าจิตเกิดดับ คำว่า “จิตเกิดดับ” แล้วสิ่งที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะคือสังสารวัฏ สัตตานัง สังสารวัฏต่างหาก เขาพูดถึงกิเลสไง แล้วบอกว่าจิตเกิดดับๆ

นี่ไง จิตที่ไหม้มันมีเกิด จิตที่ไหม้มันมีดับ มีแต่ภพชาติ ภพชาติที่มันเกิดมันดับ จิต จิตไม่เคยตายๆ จิตที่ไหม้มันเกิดมันดับ แล้วเวลาจิตส่งออกๆ ทุกอย่างความคิดความรู้สึกมันก็จิตส่งออกมาจากจิตนี้แหละ ส่งออกมาจากจิต

เวลาจิตที่มันตาย จิตวิญญาณออกจากร่างไป จิตปฏิสนธิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ อะไรมันเกิด อะไรมันดับ เวลามันเกิดมันดับ มันเกิดมันดับเป็นภพเป็นชาติ

เวลาสังสารวัฏๆ สิ่งต่างๆ นี่สังสารวัฏ สัตตะเป็นผู้ข้อง ใจเหนียวใจข้องเวลาขาดมันขาดออกไป แล้วเวลาสังสารวัฏ วิวัฏฏะ วิวัฏฏะมันออกจากวัฏฏะไปแล้ว แล้วอะไรมันเกิดมันดับอีกล่ะ

นี่พูดถึงพุทธวจนไง พุทธวจนก็เรื่องของเขา แต่เราไม่เคยเห็นอยู่ในสายตาเลย พวกนี้เราไม่เคยเห็นอยู่ในสายตาเลย ไม่เคยเห็นอยู่ในสายตาเพราะอะไร

เพราะสิ่งที่เขาเขียนมาเป็นตำรับตำราใช่ไหม แต่ใครเขียนนะพฤติกรรมเป็นอย่างไร คนเขียนนะ คนเขียนมีความรู้อะไร แล้วเขียนอะไรออกมา มันก็คัดลอกหนังสือพระไตรปิฎกองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง ถ้าคัดลอก คัดลอกแล้วยังเอาความเห็นตัวเองเข้าไปใส่อีกนะ

แต่เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเคารพบูชาท่านนะ ถ้าเคารพธรรมและวินัยคือศาสนาของเรา

หลวงตาท่านพูด “เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปแล้วแสดงธรรม”

เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป เหยียบธรรมวินัยไป เหยียบไปโดยรู้ตัวก็ได้ ไม่รู้ตัวก็ได้ โดยกิเลสของตัวก็ได้ โดยความอยากดังอยากใหญ่ของตัวก็ได้ เหยียบได้หลายแนวทางมากมายนัก แต่เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านเคารพบูชา ท่านเคารพธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ธรรมและวินัย เราประพฤติปฏิบัติไม่ได้ ศึกษาไว้แล้ววางไว้ก่อน เราพยายามปฏิบัติของเราให้เข้าใจอย่างนั้น ให้เป็นอย่างนั้น

ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว เห็นไหม สิ่งทีหลวงตาท่านพูดว่าหลวงปู่มั่นสอนท่านไว้เอง ท่านศึกษาจนเป็นมหา ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา ไปศึกษามาถึงเป็นมหา

มหามาหาอะไร สิ่งทีมหามาหาอะไร หามรรคผลนิพพานใช่ไหม มรรคผลนิพพานมันไม่อยู่ในอากาศ มรรคผลนิพพานไม่อยู่ในภูเขาเลากา มรรคผลนิพพานไม่อยู่ในตำรับตำรา มรรคผลนิพพานอยู่ในหัวใจของตน

หัวใจของคนๆ แล้วเวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เอาความรู้ความเห็นที่ศึกษามา ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยเคารพบูชา ด้วยการเทิดทูนบูชาท่านนะ แล้วเก็บใส่ลิ้นชักเอาไว้ เก็บใส่ลิ้นชักไว้นะ ถ้าเวลาประพฤติปฏิบัติแล้วมันจะมาเตะมาถีบกัน

เวลามันจะเตะมันจะถีบกันคือมันรู้มันเห็นไปก่อนนะ สัญญาทั้งนั้นมันรู้มันเห็นไปก่อน มันสร้างภาพไปก่อน อู๋! ร้อยแปด แล้วคนที่มันอ่อนแอมันสร้างภาพไปจนมันเป็นพระอรหันต์ แล้วดูสิ คนที่เห็นผิดนะ เห็นผิดยังบอกต้นธาตุต้นธรรมนะ ยิ่งสูงกว่าพระพุทธเจ้าอีก

ไอ้โฮ! เราฟังแล้วเศร้า เศร้ามากนะ แต่มันก็เป็นทริฏฐิของคน เป็นความเห็นของคน คนที่มีกิเลส กิเลสมันยิ่งใหญ่มันก็ยังสร้างความแสดงตัวตนของตนออกมา ใครมีกิเลสยิ่งใหญ่ขนาดไหนมันก็แสดงตัวตนออกมามากขนาดนั้นนะ

แต่ใครที่เคารพบูชาอะ อ่อนน้อมถ่อมตนศิโรราบกับธรรมและวินัยเลย หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เราศิโรราบกับธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ยิ่งประพฤติปฏิบัติไป ศึกษามาแล้วไล่ล้นซักสมองไว้ แล้วล้นบุญแจ่มใสแล้ว ประพฤติปฏิบัติมาให้มันเป็นความจริงๆ ขึ้นมา

เวลามันเป็นความจริงขึ้นมา หลวงปู่มั่นท่านเป่ากระหม่อมมา หลวงปู่มั่นท่านชี้แนวทางมา หลวงปู่มั่นท่านควบคุมดูแลมา เวลามันไปถึงที่สุดแล้ว ท่านพูดเอง เพราะท่านศึกษามาเป็นมหาใจ

นี่ไง ถ้ามันเหมือนกันมันต้องเหมือนกันอย่างนี้ เหมือนกันโดยคุณธรรมในใจของพระมหาบัวที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจนสิ้นสุดแห่งทุกข์ กราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบแล้วกราบเล่า กราบถึงบุญถึงคุณ กราบถึงอำนาจวาสนาของเรา กราบถึงความเมตตาการุณของท่าน กราบถึงแนวทางที่ท่านปฏิบัติ กราบถึงหลวงปู่มั่นที่ท่านคอยค้ำคองเสีย คัดแนวทางให้ท่านปฏิบัติให้เข้าแนวทาง

กราบบูชา บูชาคุณครูบาอาจารย์ คุณครูบาอาจารย์ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์แต่ละองค์ที่ประพฤติปฏิบัติมา มาถึงหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นที่ดัดแปลงคอยแก้ไขท่านมา จนกระทั่งเข้ามาถึงท่านปฏิบัติจนมีดวงตาเห็นธรรม จนสิ้นสุดแห่งทุกข์ ท่านกราบแล้วกราบเล่าๆ นี่ไง ถ้ามันเหมือนกันมันต้องเหมือนกันอย่างนี้ไง เหมือนกันอย่างนี้

เพราะหลวงตาท่านพูดเอง เพราะท่านเป็นมหา ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา ศึกษามาแล้วสงสัยไปตลอด มรรคผลนิพพานมีหรือไม่มี ปฏิบัติแล้วจะได้หรือไม่ได้ สงสัยไปตลอด สงสัยเพราะท่านมีกิเลสอยู่ จะออกประพฤติปฏิบัติก็ยังสงสัยอยู่ว่าชีวิตมันจะสูญเปล่า ปฏิบัติแล้วมันจะไม่ได้ผลไง

เวลาปฏิบัติก็พุ่งเป้าไปที่หลวงปู่มันเลย พุ่งเป้าไปที่หลวงปู่มัน เพราะท่านบอกว่า หลวงปู่มันมีชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณร่ำลือไปในประเทศไทยตั้งแต่สมัยท่านยังเป็นเด็กๆ จนท่านโตขึ้นมาแล้วท่านประพฤติปฏิบัติต่อเนื่องมา

เห็นไหม เวลามันมีความสงสัยแล้วมันพุ่งไปถึงผู้จริงเลย

แล้วพอไปถึงผู้จริง การศึกษา ศึกษาเป็นมหา ศึกษาจากพระไตรปิฎกทั้งนั้นนะ ศึกษาจากบาลีทั้งหมดจนได้เป็นมหา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสูงส่ง เกือบไว้ในลิ้นชักสมอง แล้วลั่นกุญแจมันไว้ อย่าให้มันออกมา อย่าให้มันมาสร้างภาพ อย่าให้มันเป็นอุปาทาน อย่าให้มันเป็นบ่อดำหลุมดำที่จะลากพฤติกรรมการกระทำของเราให้ไปอยู่ในอำนาจของกิเลส ลั่นกุญแจมันไว้ แล้วเราทำของเรา ทำของเราไป

เวลามันเป็น มันเป็นสมาธิแล้วมันเสื่อมจากสมาธิไป เวลามันเป็นสมาธิแล้วมันฟื้นฟูสมาธิขึ้นมา เวลาฝึกหัดจนมันเกิดเป็นปัญญาขึ้นมา เวลามันเกิดปัญญาก็มาโทษว่าสมาธินี้ไม่มีคุณค่า เวลาปฏิบัติปัญญาไปๆ พอปัญญามันพุ่งชานขึ้นไป มันไปไม่ได้ก็ต้องกลับมาทำสมาธิ ทำสมาธิแล้วกลับไปฝึกหัดใช้ปัญญา ทำปัญญาอย่างเดียวมันพุ่งชานไป มันไม่มีกำลังไป มันก็ไปไม่ได้

นี่ท่านล้มลุกคลุกคลานมา ท่านเห็นโทษของกิเลสที่มันเลือกข้าง เลือกข้างจนเป็นมิจฉาทิฐิ จนความเห็นผิด มันทุกข์มันยาก มันเข็ดแวงขนาดไหน หลวงปู่มันท่านคอยประคองของท่าน ท่านเป็นธรรมของท่าน เป็นความจริงของท่าน เวลาเป็นความจริงในใจขึ้นมา กราบแล้วกราบเล่า

สิ่งที่ประพจน์ปฏิบัติกับความเป็นจริงในพระไตรปิฎกเหมือนกัน เหมือนกัน ถ้าเป็นจริง แล้วไม่มีคัดไม่มีค้านกันหรอก มันเหมือนกันหมดนะ

แต่ที่มันยังคัดยังค้านกันว่า ใช้นี้ธรรมะจากพระโอรส ใช้นั้นเป็นการจดจำจารึกเกินมา ใช้นั้นพิมพ์ผิดมา นั้นมันมา...ยังคัดยังค้านกันอยู่นะ ค้าน ค้านเพราะอะไร

เพราะธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีหยาบ มีกลาง มีละเอียด หยาบๆ ก็สอนประชาชนทั่วไป อย่างกลางๆ ก็สอนผู้ที่ชะมักเขม้น อย่างละเอียดนี้สอนพระด้วยกันทั้งสิ้น มีหยาบ มีกลาง มีละเอียด ละเอียดแล้วยังจิตนิสัยมีอะไร มันร้อยแปด แต่เป้าหมายของท่านก็ อยากให้คนพ้นจากทุกข์ทั้งนั้นนะ ถ้ามันพ้นได้ เว้นไว้แต่มันพ้นไม่ได้

นี่พูดถึงว่า ถ้ามันยังมีความเห็นขัดแย้งกัน มันไม่ใช่ แต่ถ้ามันเห็นความจริงขึ้นมา มันศิโรราบ ศิโรราบหมดนะ

ฉะนั้น ใ้ที่ว่าพุทธวจน ว่าจิตเกิดดับ

เราขำมากนะ ขำๆ ขำๆ แต่ไม่พูด เพราะพูดมาเยอะแล้ว

“จิตเกิดดับๆ แล้วสิ่งที่เวียนว่ายตายเกิดคือสัตว์ต่างหาก สังสารวัฏต่างหาก”

อืม! สังสารวัฏ วัฏฏะเป็นของคงที่นะ กามภพ รูปภพ อรูปภพ มันมีของมันอยู่แล้ว จิตต่างหากที่เวียนว่ายตายเกิดไปในวัฏฏะ กามภพ รูปภพ อรูปภพ มันเหมือนจักรวาล เหมือนโลก เหมือนดาวอังคาร มันมีอยู่แล้ว มนุษย์ต่างหากไปสำรวจดาวอังคาร มนุษย์ต่างหาก

นี่ไง สังสารวัฏไง แล้วมันจะมาตายเกิดอะไรอีกล่ะ มึงต่างหากตายเกิด สังสารวัฏมันก็ อยู่ของมันอย่างนั้นนะ ของมันอยู่อย่างนั้นนะ รูปภพ อรูปภพ ของมันอยู่อย่างนั้นนะ ดวงดาวก็ อยู่อย่างนั้นนะ จักรวาลก็อยู่ของมันอย่างนั้นนะ สิ่งมีชีวิตต่างหากไปเกิดไปตายบนจักรวาลนั้น

นี่ก็เหมือนกัน “จิตเกิดดับๆ สังสารวัฏ”

ไอ้โฮ! เวิร์กกรรม เห็นแล้วเศร้า แต่ไม่อยากลงรายละเอียดไง ถ้าลงรายละเอียดไป เขาบอก พระอย่าทะเลาะกัน

พระไม่เคยทะเลาะกับใคร พระไม่เคยทะเลาะกับใคร แต่พระเวลาแสดงธรรมถูกกับผิด
กิเลสกับธรรม ไม่ใช่กับใช่ ชัดเจน ถ้าธรรมะนะ ถ้าครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน
มาแล้วท่านเห็นชัดหมดนะ แค่ว่าแค่นี้ก็จบแล้ว

“จิตเกิดดับ สังสารวัฏ สัตตาทันต่างหากเป็นผู้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ” แล้วเขาเขียน
เองนะ “โยมไม่มีเจตนาเขียนมาแหย่ให้หลวงพ่ทะเลาะกับเขานะ”

แต่ก็เป็นความสงสัยใช่ไหม จิตส่งออกๆ จิตส่งออกอย่างไร แล้วอาการของจิตๆ อาการ
ของจิตเป็นอย่างไร แล้วเวลาเห็นสติปัฏฐาน ๔ เห็นโดยความเป็นจริง

แล้วเวลาศีล สมาธิ ปัญญา มรรคที่มันพิจารณา ดวงใจดวงใดไม่มีมรรค ดวงใจดวงนั้น
ไม่มีผล แล้วมรรคต้องเป็นมรรคของตนด้วย จิตดวงใดก็แล้วแต่ จิตดวงนั้นต้องมีมรรคเพื่อแก้ไข
จิตของตนให้พ้นจากกิเลสเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป

เวลาถึงที่สุด ถึงที่สุดกามราคะปฏิฆะสิ้นไป ที่นี้รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ
อวิชชา นี่สังโยชน้อย่างละเอียด เวลามันแก้ไขขึ้นไป เวลามันทำลาย ทำลายสังโยชน์ ๕ ข้อ
ข้างบน เวลามันทำลายไปแล้ว ภวาสวะ ภพ มันทำลาย ทำลายไปแล้ว ทำลายอะไร แล้วมัน
เหลืออะไร แล้วมันเป็นอะไร

เวลาภาวนาไปแล้ว ครูบาอาจารย์ท่านชัดเจนของท่าน มันก็เหมือนข้าราชการเลย ซี ๑
ซี ๒ ซี ๓ ซี ๔ ซี ๕ ซี ๖ ซี ๗ ซี ๘ ซี ๙ ซี ๑๐ ซี ๑๑ ซีอะไร มึงทำอะไร ทำหน้าที่อะไร มึงได้ซีอะไร
ซี ๑๑ หรือ มันต้องมีที่มาที่ไปทั้งนั้นนะ

โอ้โฮ! ถ้าอย่างเรา เราไม่ใช่ข้าราชการ กูก็ไปซื้อแฟงมาติดเอง ไปซื้อที่คลองหลอด ติดเลย
'ซี ๒๐' มีคนเดียวในประเทศไทย กูติดซี ๒๐ กูซื้อเอง ไม่ได้ทำงาน ไม่ได้บรรจุเป็นข้าราชการ ไม่มี
เงินเดือน ไม่มีบำเหน็จบำนาญ ไม่มีอะไรเลย ซีอะไร

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันจะเป็นจริงๆ มันต้องเป็นจริงอย่างนี้

นี่ไง พุทธวจนไม่เคยอยู่ในสายตาเลยนะ ไร้สาระ แต่มันเศร้าใจ เศร้าใจว่าสังคมนี้ตื่น ตื่น กันมาก เป็นเหยื่อกันมาก พอเป็นเหยื่อก็คือส่วนความเป็นเหยื่อไป นี่พูดถึง อันนี้เป็นผลของพุทธวจน นี่เขาเขียนมาไง เพราะเขาถามมาอย่างนั้น

ฉะนั้น เขาบอกว่า “และโยมเคยอ่านเจอว่าพระพุทธเจ้ากำหนดสมาธิก่อนพูดทุกครั้ง”

ใครบอกมึงล่ะ แล้วไปอ่านที่ไหนล่ะ สมาธิมันคืออะไรล่ะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า **เอโก ธมโม** ธรรมอันเอกอันนั้น มันสมบุรณ์แบบอันนั้น มันสมาธิอะไรอีกล่ะ

สมาธิมันส่วนสมาธินะ จิตที่พ้นจากกิเลสไปแล้ว นี่ไง นี่เป็นอัตโนมัตติหมด สมบุรณ์แบบๆ พระอรหันต์สมบุรณ์แบบ มาทำสมาธิสมาธิอะไรอีก

แต่มันเป็นบุญวาสนา มันเป็นเรื่องที่ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมาเป็น ศาสดา จะทำให้โลกรู้เห็นเป็นประโยชน์ทุกๆ อย่าง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนท์ “เราจะไปปรินิพพานที่กุสินารา” แล้วเวลาไป เวลาคืนนั้นพระนั่งล้อมรอบ พระอนุรุทธะ พระอุบาลี พระอรหันต์ทั้งนั้นเลย ถามว่า “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานหรือยัง”

ทุกคนก็ยังหันมองหน้ากัน แต่พระอนุรุทธะบอก “ยัง”

แล้วสักพักหนึ่งพระอนุรุทธะบอก “ขณะนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน อากาสาณัญจายตนะ วิญญูญายตนะ อาภิวัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ แล้วถอยกลับมา ถอยกลับมา ขึ้น ถอยกลับ แล้วมาอยู่ระหว่างรูปฌาน อรูปฌาน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว ระหว่างรูปฌานกับอรูปฌาน” ใ้มันเป็นการยืนยัน

เวลาหลวงตาท่านพูดประจำ กรรณฐานเราเป็นการยืนยันว่านิพพานมีอยู่จริง นิพพานมีอยู่จริงไง คำว่า “นิพพานมีอยู่จริง” แล้วถ้าไม่มีอยู่จริงจะเอาอะไรมาเข้าปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน

อันนี้เป็นวัตถุนะ เป็นสมมุตินะ เป็นวิชาการนะ ปฐมญาณ ทุตติยญาณ ตติยญาณ จตุตถญาณ มันเป็นรูปฌานใช้ใหม่ แล้วเอาอะไรมาเข้า เอาอะไรมาเข้าฌาน นี่ก็เหมือนกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำหนดสมาธิ อะไรเข้าสมาธิ แล้วทำไมต้องไปกำหนดสมาธิ

เพราะคุณธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ ใจที่มันเป็นธรรม **เอโกธมโม** ธรรมหนึ่ง มันยิ่งกว่าสมาธิอยู่แล้ว มันดีกว่าสมาธิอยู่แล้ว มันสมบูรณ์อยู่แล้ว ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องมากำหนดสมาธิ

อันนี้เขาบอกว่าเขาเคยอ่านเจอ

คำว่า “เคยอ่านเจอ” ก็ส่วนเคยอ่านเจอไง นี่ไง ความจำ

จำกับจริง

ความจริงๆ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านก็มาจากปุถุชน มาจากความจำเราเนี่ยแหละ มาจากการฝึกฝน มาจากการประพฤติปฏิบัติ แล้วพอมันปฏิบัติไปแล้วมันเป็นความจริงๆ ขึ้นมา พอความจริงขึ้นมามันก็เทียบกลับไป

อย่างเช่นหลวงตาท่านเป็นมหา ท่านเทียบกลับไปเลย ในพระไตรปิฎกที่ท่านศึกษามา ท่านบอกเลย ในพระไตรปิฎกไม่บอกถึงผลเลย บอกถึงวิธีการ วิธีการทั้งนั้นนะ บอกแต่เหตุๆ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ แล้วผลไม่พูดไว้ในพระไตรปิฎกเลย ไม่มี แต่เวลาเป็นจริงๆ เป็นจริงขึ้นมาในใจของท่าน ท่านพิจารณาของท่าน แล้วหลวงปู่มั่นเวลาบาลีเกิด มันละเอียดลึกซึ้งกว่านี้หลายเท่านี้

นี่พูดถึงถ้าคนเคารพบูชาตามสัมมาทิฐิตามความเป็นจริงนะ มันจะเป็นความจริงของมัน

แล้วเวลาเป็นจริงขึ้นมาแล้ว อย่างที่ความจริงที่บอกว่าผู้รู้จริงเวลาพูดออกมามันจะเป็นความจริง ถ้าผู้รู้ไม่จริงเวลาพูดอะไรออกมาไม่จริง

อย่างเช่นที่ว่า “โยมเคยอ่านเจอว่าพระพุทธเจ้ากำหนดสมาธิก่อนพูด”

อู๋ฮู! มันไม่ต้องกำหนดสมาธิหรอก พุดได้โดยอัตโนมัติเลย อนาคตังสญาณนะ พุดได้ มหาศาล สิ่งที่อยู่จริงแต่ไม่เป็นประโยชน์ ไม่พุดต่างหาก มีคนไปถามปัญหามากมายเลย ท่านบอกว่า ไม่พยากรณ์ไม่พุดๆ

แฮม! “กำหนดสมาธิก่อนพุด”

เราจะบอกว่า พวกปัญญาอ่อน เวลาปัญญาอ่อนมันเขียนนิยายธรรมะมันเป็นอย่างนี้ อ่าง อ่างพระพุทธเจ้า อ่างพุทธพจน์ อ่างพระไตรปิฎก เวลามันอ่างนะ เวลามันอ่างนี้มันอ่างหมด ให้อ่างปัญญาอ่อน แล้วเขียนหนังสือธรรมะกัน อู๋ฮู! ภาวนาแล้วนิพพาน เขียนออกมามันไร้สาระ มันไร้สาระมาก

แล้วถ้าจะอ่าง มันมีอยู่คราวเดียว คราวที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน แล้วมาเข้าปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน อากาสนัญญายตนะ อันนี้เป็นการยืนยัน เพราะหลวงตาท่านเอามายืนยันว่านิพพานมีอยู่ ความจริงมีอยู่ ถ้าไม่มีอยู่ เอาอะไรมาเข้าสมาบัติ

สมาบัติ เห็นไหม อย่างเรา เราฟุ้งซ่าน เราทุกข์ยากด้วยความคิดทั้งนั้นนะ ถ้าเรา กำหนด กำหนดสิ่งใดให้เป็นปฐมฌาน คือมันวางหมด วางหมดมันอยู่ในอารมณ์ของฌาน

แล้วจากปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌานขึ้นไป เป็นขั้นขึ้นไป ๑ ๒ ๓ ๔ รูปฌานเป็นรูป คงที่ แล้วเวลามันขึ้นลงได้ แล้วเวลาเป็นอากาสนัญญายตนะ นี้อรูปฌาน แล้วอรูปฌานเข้าจากใคร เข้าจากปุถุชนไง เข้าจากความคิดที่กิเลสมันครอบงำ

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชำระล้างกิเลส ปอกเปลือกหมดแล้ว ทำลายอวิชชาหมดแล้ว ไม่มีเปลือก ไม่มีกิเลสฟุ้งซ่านแล้ว แล้วเอาอะไรมาเข้าล่ะ ก็เอาคุณธรรมอันนั้นมาไง มายืนยันกันว่าเป็นความจริง

ฉะนั้น ถ้าจะบอกว่าเข้าสมาธิ

เราจะบอกว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เคยเข้าสมาธิเลย เป็นไปไม่ได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำเป็นเครื่องหมายยืนยันไว้ว่า ของมันมีอยู่ ของมันจริงอยู่ แต่ไม่ใช่ต้องมาเข้า เราถึงมาพูด...โอ้! ไร้สาระมาก

ฉะนั้น พูดไป พูดถึงว่าเข้าสมาธิ แล้วพอเข้าสมาธิแล้วเขาบอกว่า ที่แรกเขาก็ไม่เชื่อ สุดท้ายแล้วก็มาอ่านเจอเรื่องมนุษย์อะไรอย่างนี้เขาถึงมาประพฤติปฏิบัติ

อันนี้นิยายธรรมะเราไม่สนใจ แล้วถ้าไม่สนใจแล้วมาพูด เป็นธาตุเป็นขันธอะไร เวลาพูดไปแล้วมันจะไปยืนยันกับไอ้ผู้ที่เขียนนี้ว่า คำราที่เขเขียนมามีคุณค่าไ้...เราไม่เชื่อ ไม่เชื่อ

เวลาธรรมะนะ ถ้าเป็นสำนวนของหลวงตา หนังสือธรรมะหลวงตาเราอ่านมาหมด หนังสือของครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ เราดูมาเยอะมาก ถ้าเป็นธรรมก็เป็นธรรม แล้วพอเป็นธรรมไปแล้ว ลูกศิษย์ลูกหาจดจารึกกันมา แล้วมันก็ไปแต่งไปต่อไปเติม ไปเอาเหตุการณ์บวกกับตัวตนของตนเข้าไป อยากจะเอาตัวตนเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์

นิยายธรรมะส่วนใหญ่แล้วเป็นของครูบาอาจารย์ แต่ลูกศิษย์ ลูกศิษย์มันจะพยายามเขียนแล้วเอาตัวตนของมัน เอาชื่อมันไปใส่ ไปอยู่ในเหตุการณ์ เพื่อว่ากูลูกศิษย์ชั้น ๑ ลูกศิษย์ชั้นเอก ส่วนใหญ่เป็นอย่างนั้น เราถึงไม่สนใจ เพราะเขาไม่จริงใจ ถ้าเขาจริงใจมันจะเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

นี่พูดถึงว่า เราถึงบอกว่า ไม่อยู่ในสายตาเราเลย มันอยู่ในสายตาด้วยพฤติกรรมที่ความเป็นของท่าน ถ้าท่านเป็นความจริง โอ้โฮ! ชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณมันจะขจรขจายไปโดยสัจจะโดยความจริง แล้วหมู่เทวดา อินทร์ พรหมเขาเคารพบูชา

มนุษย์ไม่เกี่ยว มนุษย์ชี้เหม็น มนุษย์ชอบกระแด่ มนุษย์ชอบเขาประจบสอพลอ มนุษย์ชอบคนล้อมหน้าล้อมหลัง ไม่เกี่ยวๆ มนุษย์ไม่เกี่ยว มนุษย์ไร้สาระ

“สุดท้ายโยมจะวางปริยัติไว้ในลิ้นชัก แล้วจะเน้นปฏิบัติตามที่หลวงพ่otechnสอนก่อน
ครับ เพราะรู้ปริยัติแต่ปฏิบัติไม่ได้ก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีก ขอขอบคุณหลวงพ่อย่างสูง” นี่เขา
ขอบคุณ

ไอ้ที่นี่เราพูดนี้ เรายังขมถึงวาสนาของคนถามนี้ เพราะอะไร เพราะเขาบอกเขาเรียนพุทธ
โษษฐ์ เรียนพุทธวจน เรียนพระไตรปิฎกมา ๓ ปี เขาเรียนมาแล้ว ๓ ปีแล้วเขาศึกษามา แล้วเขา
แอบมาศึกษาในเว็บไซต์เรามา ๖ เดือน เขายังเทียบกันว่าเขาจะวางปริยัติแล้วปฏิบัติ ถ้าเขาทำได้
จริงก็เป็นสมบัติของเขา

**อาหาร ใครตักใส่ปาก คนนั้นก็ได้อกิน การประพฤติปฏิบัติ ใครทำ คนนั้นก็ได้อ
แล้วต้องทำได้จริง**

อาหารต้องตักใส่ปาก อย่าตักใส่จมูกนะ อย่าเอาอาหารยัดใส่ไปในดวงตานะ เดี่ยวบาง
คนเขาบอกว่า อาหารนี้ถ้ามันจะเข้าเลยต้องใส่รูหู ถ้าใส่รูหูถึงจะเข้ากระเพาะเลย นี่ถ้าไปเชื่อ
อย่างนั้นเข้ามันก็ไม่ใช่ความจริง

ฉะนั้น เวลาปฏิบัติแล้วให้มันเป็นความจริง ใครทำอย่างไรก็ได้ อย่างนั้น ถ้ายัดเข้าหู มัน
ก็ไปอยู่ในหูนั่นนะ มันไม่เข้าถึงกระเพาะหรอก ถ้ายัดใส่จมูกยิ่งสล้ากเลย ถ้ายัดใส่ปากแล้วเคี้ยว
ด้วย แล้วกลืนด้วย มันจะเข้าสู่กระเพาะ

นี่พูดถึงว่าเขาเขียนมาด้วยวาสนาของคนนะ คนมาศึกษาเยอะมาก แล้วเขาก็ทิ้งไป เขา
ไม่สนใจหรอก เพราะว่าศึกษาแล้วมันวุ่นวาย สู้เราไปอ่านแล้วจินตนาการของเราเองจะสะดวก
กว่า เขาก็ทำของเขาไปตามวาสนาของเขา จบ

ถาม : เรื่อง “บาปการฆ่าตัวตาย”

คำถาม คนที่เคยทำบุญไว้กับหลวงตามหาบัวมาแบบมากๆ แต่แล้ววันหนึ่งเขาได้ฆ่า
ตัวตาย แบบนี้เขาจะได้ผลกรรมอะไรบ้างคะ ต้องตกนรกหรือเปล่าคะ เพราะเคยมีคนบอกว่า คนที่
ทำบุญกับหลวงตาจะไม่ตกนรก

ตอบ : คำว่า “ตกรนรก ไม่ตกรนรก” นี่นะ ทุกคนก็ว่า พอเราศึกษา เราเป็นชาวพุทธใช่ไหม นรกเราก็บอกเป็นขุมนรกอเวจี นรกมันเป็นที่ตกต่ำ นรกเป็นที่ทุกข์ที่ยาก ถ้าไปสวรรค์ สวรรค์เป็นผู้มีบุญ คนทำบุญกุศลแล้วจะไปเกิดบนสวรรค์บนพรหมขึ้นมามันจะมีความสุขของมัน นี่พูดถึงว่ามันก็เป็นข้อเท็จจริงอย่างนั้นจริงๆ

แต่โดยปกติคนเรามีทำดีและชั่ว คนทำดี ทำดีแล้วก็ยังเป็นความดี ความชั่วก็เป็นความชั่ว คนทำความดีๆ ความดีต้องให้ผลเป็นความดีแน่นอน ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว เขาทำความดีของเขา เขาต้องได้ความดีของเขา ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว เขาทำชั่วอย่างใดของเขา เขาก็ได้รับความชั่วของเขา นี่โดยสัจจะโดยข้อเท็จจริงของเขา

ฉะนั้น คนที่ทำบุญกับหลวงตามหาบัวมหาศาล นั้นมันเป็นอำนาจวาสนาของเขา คนที่เริ่มต้นมาจากทำบุญกับหลวงตา

หลวงตาท่านอยู่ป่าอยู่เขาของท่าน ท่านอยู่วัดของท่าน ท่านสร้างวัดของท่านใหม่ๆ มีคนส่งเชื้อไปทำบุญกับท่าน ท่านยังส่งตักกลับ ท่านไม่ปรารถนามาอย่างนั้น ท่านอยากจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ให้คนประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้มันเป็นความจริงของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติได้

แต่มาถึงคราวหนึ่ง คราวหนึ่งประเทศชาติมีวิกฤติ ท่านถึงว่าท่านทนดูความวิกฤติของชาติไม่ได้ ท่านถึงออกมาโครงการช่วยชาติฯ พอออกมาโครงการช่วยชาติฯ ขึ้นมา ความศรัทธาของท่าน ศรัทธาที่โครงการช่วยชาติฯ ชาติมันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ใช่ไหม ต้องให้คนทั้งชาติช่วยกันเสียสละทานเพื่อยกชาติขึ้น

ทีนี้คนทั้งชาติที่ไม่เสียสละทาน คนทั้งชาติมันก็มีทั้งคนสูงคนต่ำ คนที่มีปัญญามาก และคนที่มีปัญญาน้อย คนที่มีปัญญามาก เขาก็ทำของเขาด้วยเจตนาดีของเขา ถ้าคนที่มีเจตนาเบาบางแต่ทำตามกระแส ก็ทำตามกระแสนั้นไป

เวลาท่านพูดถึงเวลาท่านมาที่สวนแสงธรรม เวลาท่านจะกลับ ท่านบอกว่าท่านมาทำให้สังคมสะท้อนๆ ท่านทำให้ลูกศิษย์นี้บอบช้ำๆ เวลาท่านก็มีสติปัญญาของท่านนะ ท่านทำบุญกุศลไว้เป็นบุญกุศล

ฉะนั้นบอกว่า คนที่เคยทำบุญกับหลวงตาจะไม่ตกรนๆ

คนที่ทำบุญกับหลวงตา มันก็เป็นบุญกุศลที่ทำบุญกับหลวงตา แต่ถ้าเขาทำชั่วของเขา เขาก็ต้องรับผลชั่วของเขาตามการกระทำของเขา

การทำบุญกับหลวงตา ผลที่มันได้ มันได้ ๒ ชั้น ๓ ชั้น ชั้นหนึ่งคือได้ทำบุญกับพระอรหันต์ ชั้นหนึ่งได้ทำบุญกับหลวงตา อีกชั้นหนึ่งหลวงตาท่านเอาปัจจัยที่ได้รับจากการทำบุญนั้นไปไถ่ถอนชาติ ไปเพื่อโครงการเงินกองทุนของชาติเพื่อให้ชาตินี้มั่นคง มันได้บุญได้กุศลมหาศาล

แต่คนทำบุญกุศลแล้ว เวลาเขาทำบุญกุศลมากมาย แต่สุดท้ายแล้วเขามาฆ่าตัวตาย การที่ฆ่าตัวตาย ทำบุญไปแล้วส่วนทำบุญไปแล้ว ตอนที่ฆ่าตัวตาย ทำไมเขาถึงฆ่าตัวตายล่ะ

เขาฆ่าตัวตายด้วยวิกฤติในชีวิตของเขา เขาฆ่าตัวตายด้วยโรคภัยไข้เจ็บของเขา เขาฆ่าตัวตายด้วยเหตุจำเป็นที่เขาคิดของเขา ใ้้นั้นก็เป็นกรรมของเขา

ทำบุญกับหลวงตาก็เป็นเรื่องทำบุญกับหลวงตาสี ใ้การฆ่าตัวตายมันก็เป็นเวรเป็นกรรมของเขา เพราะเขาขาดสติ เขาโดนโลกธรรมเบียดเบียน โดนโรคภัยไข้เจ็บบีบคั้นในใจของเขา เขาไม่มีสติปัญญาสามารถจะผ่อนคลาย สามารถที่จะเบาบางได้ เขาถึงทำการฆ่าตัวตาย

การฆ่าตัวตายมันเป็นกรรมหนัก กรรมหนักเพราะการฆ่าตัวตายก็ต้องฆ่าตัวตายต่อไป แต่การฆ่าตัวตายของเขา ถ้าเขามีบุญกุศลมารองรับกรรมหนักๆ กรรมหนักมันมีผลบุญมาบรรเทาเบาบางลง มันก็เบาบางลง

การทำ ดุสี การที่เราฆ่าคนตายโดยเจตนา โทษอาญา ๒๐ ปี ตำรวจเขาบุกจับโจรผู้ร้าย โจรผู้ร้ายมันต่อสู้ เขายังโจรผู้ร้ายตาย เขาฆ่าคนตาย แต่มันเป็นวิสามัญฆาตกรรม วิสามัญคือ

เขาก็จะทำคุณงามความดี แต่เขาจำเป็นต้องทำ เขาก็มีโทษ แต่มีโทษ เขาก็มีการรอลงอาญา เขายกโทษนั้นให้

นี่ก็เหมือนกัน การฆ่าตัวตาย ๕๐๐ ชาติ มันก็ ๕๐๐ ชาติจริงๆ แต่ด้วยเหตุด้วยผล ด้วยบุญกุศล ด้วยเจตนา ด้วยความผิดของคน มันไม่เท่ากัน นี่ไง กรรมนี้เป็นอจินไตยไง กรรมนี้จำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กันนี่ไง

คนที่ฆ่าตัวตายด้วยความอำมหิต การจงล้างจงผลาญด้วยความทุกข์ความยาก ด้วยความอาฆาตมาดร้าย นั้นนะเต็มๆ ไปเลย การฆ่าตัวตายโดยจำเป็น การฆ่าตัวตายมันก็มาจากการฆ่าตัวตายด้วยเหตุด้วยผลแตกต่างกันนะ ที่มันแตกต่างกัน ผลก็ต้องแตกต่างกัน

นี่พูดถึงว่า เขาทำบุญกับหลวงตามหาศาลเลย แต่เขาฆ่าตัวตาย เขาจะตกนรกไหม

คำว่า “ตกนรกหรือขึ้นสวรรค์” เพราะบุญกุศลด้วยเวรด้วยกรรม แต่การฆ่าตัวตายมันก็มีผลของการฆ่าตัวตาย การทำร้ายตัวเองมันก็มีผลของมัน

นี่ไง กรรมไม่ใช่ว่ากรรมที่โดยเป็นสูตร ไม่มี อยู่ที่ใครทำด้วยความอาฆาตมาดร้าย ใครทำด้วยความจำเป็น ใครทำด้วยความพลั้งเผลอ กรรมทั้งนั้นนะ แต่ผลมันแตกต่างกัน แต่ของเรา เราทำด้วยความผูกโกรธ เราทำด้วยความเจตนา โอ้โฮ! เต็มๆ เลย เต็มๆ เลย นี่ไง แต่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาบรรเทา มีสติมีปัญญามาพิจารณาмаแก้ไข แล้วมันปล่อยมันวางของเขาไป

ฉะนั้นบอกว่า คนที่ทำบุญกับหลวงตามาแบบมากๆ แต่แล้ววันหนึ่งเขาก็ฆ่าตัวตาย

นี่กรรมของสัตว์ เราเห็นแล้วเราก็ปลงสังเวชใจ ธรรมสังเวช เราจะพูดกับผู้ถามนี่ไงว่า เราจะต้องมีสติมีปัญญาแล้วมองเป็นธรรมสังเวช

ดูสิ เวลาหลวงตาอยู่ เวลาเขามีที่พึ่งที่อาศัยเขาก็มีร่มโพธิ์ร่มไทรที่อาศัยบรรเทาความเห็นผิด บรรเทาชีวิตเขาไม่ให้ทุกข์ยากมาก หลวงตาท่านนิพพานไปแล้ว ๑๐ ปีแล้ว ๒๕๕๔

นี่ ๒๕๖๑ หลวงตาท่านนิพพานไป ๑๐ ปีแล้ว แล้วนี่พอครูบาอาจารย์เราไม่มี ร่มโพธิ์ร่มไทรของเราล้มไปแล้ว เราจะอยู่กับใครล่ะ ถ้าเราอยู่กับใครแล้วเรามีสติปัญญาอย่างน้อยแค่ไหน

ถ้าเรามีสติปัญญาอย่างน้อยแค่ไหน เราก็พาชีวิตเราไม่ให้มันตกต่ำไปขนาดนั้น ถ้าปรึกษาหรือหันหน้าเข้าหาคนที่รู้จัก มันต้องมีทางแก้ไขได้ ก็ไม่ถึงกับฆ่าตัวตาย

แต่ในเมื่อเขาฆ่าตัวตายไปแล้ว คำถามว่า คนที่เคยบอกว่าทำบุญกับหลวงตาแล้วจะไม่ตกนรก

ทำบุญกับหลวงตามันก็เป็นบุญกุศล ทำบุญกับหลวงตาแล้วไม่ใช่ว่ามันจะเป็นยี่ห้อจะเบิกได้สามโลกธาตุเลย ทำบุญกับหลวงตามันก็เป็นวาระที่บุญกุศลนั้น ขณะที่มันเป็นบุญกุศล แล้วถ้าบุญกุศลนั้นมันต่อเนื่องมามันก็เป็นบุญกุศลต่อเนื่องมา มันก็พ้นจากภัย พ้นจากการจะคิดทำร้ายตัวเอง เพราะในพระพุทธศาสนาก็ห้ามไว้แล้ว

แต่ในเมื่อหลวงตาท่านนิพพานไปแล้ว แล้วไม่มีที่พึ่งอาศัย แล้วเกิดวิกฤติในชีวิต เกิดมีปัญหาในชีวิต แล้วเขาทำร้ายตัวเขาเอง นี่เป็นเพราะว่าเขาไม่มีร่มโพธิ์ร่มไทร ไม่มีที่ปรึกษา ไม่มีผู้ที่คอยบรรเทาทุกข์ให้

ฉะนั้น เวลาเขาทำไปแล้ว มันก็เป็นที่ว่าสติปัญญาของคนมันอ่อนแอ สติปัญญาของคนมันไม่เข้มแข็งพอ ฉะนั้น การทำไปแล้ว จะว่าตกนรก ถ้าบุญกุศลนั้นมันก็อีกเรื่องหนึ่งนะ

เราไม่ยืนยันว่าทำบุญกับหลวงตาแล้วจะไม่ตกนรก

ถ้าทำบุญกับหลวงตา บุญส่วนบุญ ทำบุญกับหลวงตาแล้วเที่ยวไปทำชั่ว ใจความชั่วก็ต้องให้ผลแน่นอน ไม่ใช่ทำบุญกับหลวงตาแล้วมันจะปกป้องไปทั้งหมด มันปกป้องได้ตรงที่บุญ อำนาจวาสนาที่เรามาใช้ประโยชน์นั้นนะ แต่เราต้องทำความดีต่อเนื่องไป มันก็เป็นประโยชน์กับเรา

ถ้าทำบุญกับหลวงตาไปแล้ว แล้วต่อมาทำผิดพลาด ไปทำทุจริต มันก็ต้องมีผลตามกฎหมายทั้งนั้นนะ นี่ทำบุญกับหลวงตาก็คงทำได้ทำแล้ว

ฉะนั้นว่า “มีคนที่เขาบอกว่า...”

ไอ้ที่ ‘บอกว่า’ นี้ เราคิดกันแบบกำปั้นทุบดินไง เราเป็นข้าราชการแล้วเราจะมีกฎหมาย
คุ้มครอง เอ็งทำผิด เอ็งก็ติดคุกเหมือนกัน ข้าราชการทำผิดนี้เขาปลดเลย ฟ้องศาลด้วย

นี่ก็เหมือนกัน ทำบุญกับหลวงตาแล้วก็เหมือนว่าเราทำบุญแล้วมันจะคุ้มครองเราไป
ตลอด

คุ้มครองก็ต้องทำความดีสิ แต่เราไปทำสิ่งไม่ดี ไม่ดีก็ให้ผลนี้ไง

ฉะนั้น สิ่งที่เขาได้ฆ่าตัวตายไปแล้ว เราก็ต้องมองดูด้วยธรรมสังเวช สังเวช เห็นไหม ไม่มี
ครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่งมันเลยทุกซีกทุกอย่างนี้ไง ถ้ามีครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่งแล้วมีสติปัญญานะ
หวังพึ่งครูบาอาจารย์ด้วย

มีครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่ง แต่อวดดีอวดเก่ง อวดตัวเองมีปัญหา ไปตายหมดนะ ไปไม่รอด
หรอก ก็เลสมันยังมาถือปฏิญญานะ ไร้สาระ

แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่ข้างนอกมันเป็นฟืนเป็นไฟ จะไปยุ่งกับมันทำไม มันต้องดับ
ฟืนดับไฟในใจเราสิ ถ้ามันดับฟืนดับไฟในใจแล้ว เราย่อมเย็นในหัวใจเราแล้ว มันจะมีโทษที่ไหน

ข้างนอกเป็นฟืนเป็นไฟก็เป็นเรื่องของข้างนอก ข้างนอกเป็นฟืนเป็นไฟเพราะเขาสูมไฟ
กันเอง แต่ข้างในของเราต้องให้ร่มเย็น ไม่ใช่ข้างนอกเป็นฟืนเป็นไฟแล้วดัดจริตจะไปช่วยข้าง
นอก แล้วปล่อยข้างในมันทุกข์อยู่ นี่ถ้าใครคิดอย่างนั้นมันก็เรื่องของโลก

ถ้าเรื่องของธรรมนะ ถ้ามีอำนาจวาสนาช่วยได้ก็ช่วย ช่วยไม่ได้ก็เรื่องของเขา แล้วเราก็
ดูแลใจของเรา

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อคำถามถามมาแบบนี้ เขาทำบุญมากกับหลวงตามหาบัว แต่
ทำไมถึงฆ่าตัวตาย แล้วมีคนบอกว่าคนที่ทำบุญกับหลวงตาจะไม่ตกนรก

คนที่ทำบุญกับหลวงตาได้บุญกุศลแน่นอน แต่ถ้าเขาไปทำบาปของเขาก็คือบาปของ
เขา ทำบุญกับหลวงตาแล้วยืนยันเลยหรือ ทำบุญกับหลวงตาจะเอาบุญนี้ไปบอกยมบาลเลย

หรือว่าห้ามตัดสินบุคคลคนนี้ มันเป็นไปได้ ผลของวิญญะไง มันเป็นวิทยาศาสตร์ มันเป็นความจริง มันคนละวาระกัน ต่างกรรมต่างวาระ

แต่ถ้าเป็นความจริง สิ่งที่ทำมาแล้ว ยากนะ หลวงตานิพพานไปแล้ว ใครก็มาทำบุญกับหลวงตา หาไม่เจอแล้ว ถ้าตอนนั้นได้ทำแล้วก็ประโยชน์ตอนนั้นทำแล้ว แต่เวลาขาดท่านไปแล้วสิ มันถึงมีปัญหาอย่างนี้ไง

ลองถ้าไม่ขาดท่าน ใ้คนที่ฆ่าตัวตายจะฆ่าไหม จะอยู่กับท่านไปตลอดก็ได้ แล้วถ้ามีปัญหาขึ้นมา ไปหาท่าน จากแบกทุกข์ๆ ไป โลงหมดเลย ท่านแก้ไขให้สุขหมดเลย แต่เนี่ยเพราะเราขาดครูบาอาจารย์ต่างหาก เอวัง